

Mededelingen van het Verbond der Vlaamse Academici V.V.A.

15e jaargang - nr. 1
januari 1970
verschijnt maandelijks

Sekretariaat: Em. Jacquainlaan 126 - Brussel-1 - Tel. 02/18.68.20
PR 4292.38.

Samenstelling Dagelijks Bestuur:

Oud-voorzitters:	Dr. med. K. Goddeeris Prof. Dr. jur. W. Opsomer
Algemeen voorzitter:	Dr. jur. P. Beeckman
Ondervoorzitters:	Dr. med. P. J. Carpentier Dr. med. S. Dessers
Algemeen sekretaris:	Dr. med. R. de Beule
Sekretaris organisatie:	H. - Ir. P. Vereenooghe
Algemeen penningmeester:	Lic. H. (W. E.) F. Brieven
Raadsleden:	Dr. jur. F. Anthonis Lic. (G. F.) J. Soenen Dr. med. A. van Lerberghe

HET SOORT

We bedoelen de Franstalige kaste in België, die Vlaanderen bestrijdt.

Het soort bewoont het paradijs Brussel.

Het bevolkt er de partijlokalen van alle kleur-groeperingen, op enkele tienduizenden aanhangers na van C.V.P., Vlaamse P.V.V., Vlaamse B.S.P., V.U. en K.P.

Bij het soort overheerst „Der Wille zur Macht”.

Een streven waaraan geen grens wordt voorgehouden. Zonder Vlaams verweer zou er geen beperking zijn aan de uitgroei-lust.

Met dat soort moet een vergelijk worden gevonden!

Het soort heeft geen zin voor VORM.

We heten VORM, dat wat aan een beschaving zijn eind-stempel bijbrengt: beheersing, begrenzing, stijl, . . .

Om aan het Rijk België een harmonische samenhang en een innerlijke geleding bij te brengen, moet worden heropgebouwd van in de fundamentele **natuur-gegevens**: de VOLKEN. Alleen zo kan een evenwichtige staat meteen een staat van gerechtigheid worden. Opgetrokken aan dat algemeen doel, moet in België alles worden ondergeschikt. Ook de gelukzaligheid van het anti-Vlaams Brussels soort.

Dat is het parool voor het jaar 1970.

EEN BOODSCHAP

In een Kamerkommissie voor Economische Zaken werd ze gericht tot de niet-Vlaamse sfeer in België: „Vlamingen kunnen de pariteit niet eeuwig dulden” zei Minister Vlerick.

Zijn opmerking berust op de statistische cijfers, die voor 1970 een arbeidsoverschot van 265.000 eenheden aankondigen in Vlaanderen, tegenover een overschot van slechts 71.000 in Wallonië.

De nood van morgen in het noorden van het land is dus bijna 4 maal groter dan in het zuiden. Hoe zal het patriotisme d'expression française dáárop reageren?

Hoe zal men in het Brusselse milieu pogen het spreekwoord te negeren: Die 't grootste hoofd heeft, moet de grootste hoed hebben!?

DE ZIEKELIJKE HANG

De Vrije Universiteit Brussel, liefst dan de Franse vleugel, beoogt wettelijk tweetalige onderzoekscentra te mogen vestigen in Vlaanderen . . .

Pas is een basis-principe aanvaard, of een gezagsmilieu poogt het grondgegeven te ondergraven! Dat is een luizig Belgisch stijl-gegeven . . . „à la Nolf-baraque” en andere combinaties van politieke kruideniers van vroeger en nu.

Bewuste Vlamingen reageren radikaal en zeggen: Wij blazen ons eigen papke en hoeven daarvoor geen vreemde mond. En tot de roet-smijters luide het: Wie zijn hoofd steekt in alle gaten, zal er neus en oren laten.

VERLIES van een onzer VERDIENSTELIJKE VERBONDSFIGUREN

Op zondag, 11 januari 1970 ontviel schielijk aan het V.V.A. zijn trouw lid HENDRIK AELVOET (geb. te Leuven op 7 april 1913; Lic. Germ. Fil. Leuven 1935; lid van het Centraal Bestuur en Alg. Sekretaris — gedurende 12 jaar — van ons Verbond).

Aan de familie biedt het Verbond der Vlaamse Academici, de uitdrukking van zijn innig medevoelen in een verlies dat onze Vlaamse gemeenschap, de bewoners van Voerstreek en Overmaas, en ons eigen verbondsmilieu zeer pijnlijk treft.

Een volgend nummer van het Mededelingenblad zal een hulde-artikel aan Hendrik Aelvoet bevatten.

HET VLAAMS AKTIEKOMITEE VOOR VOLKSGEZONDHEID
RICHTTE EEN TWEDE OPEN BRIEF AAN DE MINISTER VAN
VOLKSGEZONDHEID

Voor onze leden — die weten dat de Aktie onder auspiciën van het V.V.A. wordt gevoerd — wordt het protest hier weergegeven.

Mijnheer de Minister,

De Centrale Raad van het Vlaams Aktiekomitee voor Volksgezondheid nam kennis van het antwoord van de heer Minister op de mondelinge vraag van Senator Jorissen met betrekking tot de samenstelling van de Nederlandstalige kamers der erkenningskommissies voor geneesheren-specialisten.

Het V.A.K.V. stelt vast dat de Minister verkeerdelijk werd voor-gelicht door zijn administratie; en dat hij zelfs onkundig is wat betreft de Wet op de Orde der Geneesheren!

De Minister voert aan dat de lijsten, voorgedragen door de beroepsverenigingen der onderscheidene specialismen, „ne varietur” aanvaard werden. De Minister vergeet echter dat de lijsten, voorgedragen door de beroepsverenigingen totaal gewijzigd werden door het Verbond der Belgische beroepsverenigingen van geneesheren-specialisten; dat hierbij alle Vlaamsvoelende geneesheren werden geweerd en voornamelijk deze, die een actieve rol hebben gespeeld bij de splitsing van de destijds unitaire erkenningskommissies.

Het V.A.K.V. verneemt uit het Ministerieel besluit met verbazing dat deze erkenningskommissies zouden worden geleid door een **Nederlandstalige** directeur . . . De recentste oproepingen van kommissieleden zijn immers nog steeds ondertekend door een **Franstalige** directeur en in het kader is er voor deze functie niemand voorzien van Nederlandse uiting! . . .

Het V.A.K.V. aanvaardt niet dat professoren van de Faculté de Médecine de Louvain (U.C.L.) in Nederlandstalige erkenningskommissies zouden zetelen en hun oordeel zouden dienen te uiten over kandidaat-specialisten, opgeleid door professoren van de Fakulteit der Geneeskunde van Leuven (K.U.L.).

Zonder zich te willen mengen in de strijd onder de verschillende geneesheren-syndikaten, klaagt het V.A.K.V. aan de rol gespeeld door het „Geneesherensyndikaat” dat enkel representatief is voor hoofdstad-Brussel en voor een deel van Wallonië. Het is de Minister bekend dat de verdediging van de beroepsbelangen van het Verbond der Belgische Beroepsverenigingen van Geneesheren-Specialisten, toevertrouwd werd aan dit syndikaat. Het baart derhalve geen verwondering wanneer de voorgestelde kandidaat-kommissieleden van andere syndikale strekking worden geweerd van de definitieve lijsten, die zonder medeweten van de onderscheidene beroepsverenigingen, uiteindelijk aan de Minister werden overgemaakt.

Door het over het hoofd zien van de verschillende groeperingen van geneesheren-specialisten is ook in deze kringen heel wat beroering ontstaan, zelfs bij de Franssprekende geneesheren; er werd zelfs een verhaal bij de Raad van State tegen deze on gepaste benoemingen ingediend. Het Vlaams Aktiekomitee voor Volksgezondheid dringt dan ook aan op de nietigverklaring van het betwist Ministerieel besluit.

Met de meeste hoogachting

Dr. R. de Beule,
Voorzitter.

Rede door Dr. Guido van Gheluwe

uitgesproken te Asse op de Algemene Ledenvergadering 1969

VLAANDEREN EN DE ECONOMISCHE DECENTRALISATIE

De eis tot economische decentralisatie is geen uitsluitende Waalse eis, het is ook en vooral een Vlaamse eis. Culturele autonomie en economische decentralisatie zijn basis-eisen van de actuele Vlaamse beweging omdat binnen dit kader de realisatie van tal van Vlaamse eisen tot rechtsherstel besloten zijn. De verkeerde opinie dat economische decentralisatie een Waalse eis is werd in de hand gewerkt door het feit dat langs Waalse zijde blijkbaar en dit om manifeste redenen weinig aandacht besteed werd aan de vraagstukken van culturele autonomie. Bovendien werd het ontwerp tot culturele autonomie van deze Regering voorbereid door de Vlaamse Minister van Gemeenschapsbetrekkingen en het ontwerp tot economische decentralisatie door de Waalse Minister voor Gemeenschapsbetrekkingen.

De waarheid is dat reeds in de eerste decennia van deze eeuw de Vlaamse beweging de economische ontwikkeling van Vlaanderen in haar eisenprogramma had ingeschreven. Is het niet Lodewijk de Raet die verklaarde dat de Vlaamse beweging slechts haar uiteindelijke voleinding zou kennen langs economische weg? Verder is het zo dat de Economische Raad voor Vlaanderen onmiddellijk in de eerste jaren na de tweede wereldoorlog krachtig gepleit heeft voor decentralisatie van het streekbeleid naar Vlaanderen en naar Wallonië.

Vlaanderen kende na de tweede wereldoorlog een aanzienlijke werkloosheid met pendel en migratie als gevolg, mede een laag inkomen vergeleken met Wallonië en Brussel.

De inspanningen van de Economische Raad voor Vlaanderen in samenwerking met de Provinciale Economische Raden om de economische groei van Vlaanderen in te luiden hebben de ervaring gegeven dat het streekbeleid best gevoerd wordt door de streken zelf en hun organen.

Economisch decentralisatie betekent in zijn preciese omschrijving aan de regio en meer bepaaldelijk aan Vlaanderen zelfbeschikingsrecht te geven om de bevordering en de oriëntering van zijn eigen welvaart te bewerkstelligen, dit volgens criteria die beantwoorden aan hun specifieke behoeften.

Rond deze bepaling passen enkele overwegingen:

1. **Economische decentralisatie is geen louter Belgisch verschijnsel:** het vraagstuk stelt zich eveneens in de ons omringende landen en verder ook op internationaal vlak, ik bedoel van uit een groter geheel dat verschillende volkshuishoudingen omvat. Wat het buitenland betreft kan Frankrijk best als voorbeeld gesteld worden. Wegens de grote aardrijkskundige en economische verscheidenheid van het land en ook vooral wegens de centralistische politieke structuur ervan zijn de vraagstukken van economische decentralisatie in Frankrijk brandend actueel.

Volgens Oud-Minister Pisani is de eenheid van Frankrijk geen historisch gegeven, maar werd door de centrale macht geschapen, waaruit volgt dat de centrale macht, decentralisering, regionalisering en de daarbij behorende streekontwikkeling als aantasting aanziet van de eenheid van het land, zodat de unitaire politieke macht voortdurend botst met de economische en administratieve tendenties naar decentralisatie.

Ook in de Europese economische integratie staat men voor de keuze: moet de economische beleidsvorming gecentraliseerd ofwel gedecentraliseerd worden. Om tal van redenen — zo de eeuwenlange staatssoevereiniteit — stuwt de Europese integratie in gedecentraliseerde richting.

In ons land, niettegenstaande de decentralisatieontwerpen van de Regering, liggen de zaken in feite omgekeerd: de krachtlijnen van de economische beleidsvoeringen stuwen in centralistische richting.

2. **De objectieven van economische decentralisatie reiken verder dan wat in den lande genoemd wordt de harmonisering van de communautaire betrekkingen.**

Ongetwijfeld kan via economische decentralisatie de verhouding tussen de gemeenschappen aanzienlijk verbeterd worden. Door

echter economische decentralisatie en culturele autonomie in één adem samen te vernoemen als gegevens behorende tot het dossier van onze gemeenschapsproblemen, loopt men het gevaar de economische decentralisatie uitsluitend buiten deze gezichtshoek te bekijken, daar waar economische decentralisatie als eerste objectief bevordering van economische welvaart moet hebben.

3. Economische decentralisatie betekent niet de insluiting van de gewesten in een soort voorbij gestreefde economische autarchie: dergelijke opvatting ware trouwens misdadig. In de conceptie van de economische decentralisatie steekt geen kleinheid en geen gebrek aan inzicht in interregionale en internationale stromingen in het economische leven. Economische decentralisatie en nationale en internationale visies zijn niet tegenstrijdig maar complementair: economische decentralisatie betekent dan ook geen eng regionalistische visie. Diegenen die de geplande economische decentralisatie voorstellen als insluiting van de gewesten in een economisch carcan hebben ofwel gemis aan precies inzicht in het begrip zelf, ofwel hebben doelbewust andere bedoelingen.

4. Een andere economische decentralisatie dan naar Vlaanderen en Wallonië is volstrekt onmogelijk.

Voorals lang Brusselse zijde wordt voorop gesteld dat de economische decentralisatie naar regio's als Vlaanderen en Wallonië artificieel is en economisch niet verantwoord, daar deze entiteiten niet kunnen gezien worden als werkelijke economische gewesten. Aansluitende op deze visie wordt dan ook gepleit voor uitbreiding van het economisch gewest tot praktisch de gehele provincie Brabant.

Afgezien van het feit of de provincie Brabant al of niet kan worden gezien als een economisch gewest, wat zeker aanvechtbaar is, kent het vraagstuk van de geografische regionale economische afbakening geen afdoende en algemeen aanvaard antwoord. Alles laat voorzien dat afbakening van zogenaamde economische gewesten meer aanleiding tot betwisting zouden geven dan de voorgestelde decentralisatie naar de landsgedeelten. In een wetenschappelijk onderzoek over „economische afbakening” kwam men in brede kringen vrij spoedig tot overeenstemming dat de gebieden die tot de basis moeten dienen voor concrete actie en organisatie bezwaarlijk afgebakend kunnen worden los van alle administratieve criteria, dit zowel om juridische als om doelmatigheidsredenen. Om dezelfde redenen kunnen gebieden moeilijk afgebakend worden los van alle politieke, sociale en psychologische elementen.

De bewustwording der gemeenschappen en inzonderheid het economisch bewustzijn in Vlaanderen en Wallonië maken trouwens een decentralisatie anders dan naar de gewesten onmogelijk.

Welke betekenis dient nu gegeven aan het regeringsontwerp tot economische decentralisatie dat reeds door de Kamer van Volksvertegenwoordigers werd goedgekeurd?

Vooreerst en zoals reeds eerder werd gezegd stuwt de economische beleidsvorming in ons land in centralistische richting. Tal van semi-politieke en semi-historische redenen verklaren dit verschijnsel. De houding van Brussel-Hoofdstad inzake de vraagstukken van economische decentralisatie is daaromtrent een uitstekende illustratie. Brussel-Hoofdstad dankt zijn welvaart — in alle opzichten is Brussel het meest welvarende arrondissement van het land — niet aan grote industriële initiatieven of aan een uitmuntende verkeers-economische ligging, maar uitsluitend aan het feit hoofdstad te zijn van een sterk centraliserende en unitaire staat. Dank zij deze hoofdstedelijke functie werd Brussel de verzamelpaats van het Hof, administraties, parastatalen, ambassades, grote financiële groepen, pers, publiciteitsagentschappen, tertiaire ondernemingen, universiteit, grondspeculanten enz. waardoor het welvaartscoëfficiënt in Brussel dubbel zo hoog ligt als in de andere Belgische arrondissementen. Het ligt derhalve voor de hand dat iedere decentralisatie door Brussel afgewezen wordt als een aanslag op de welvaartsbeleving.

Deze houding komt goed tot uiting in de polemiek rond de regionale economische structuren. Wanneer sommigen een regionale economische structuur met territoriale bevoegdheid beperkt tot Brussel-Hoofdstad afwijzen en de voorkeur geven aan een Brabantse structuur wordt deze keuze niet ingegeven door de belangen van de twee gemeenschappen die de Belgische staat constitueren maar wel door de behoudsgezinde wil de Brusselse bevoorrechte positie te handhaven.

Het is derhalve duidelijk dat de onmiskenbare stroming naar economische decentralisatie verwekt werd van onder uit eerder

dan van boven uit en namelijk door de actie van steden, intercommunales, provincies en welvaartsorganismen zoals de Economische Raad voor Vlaanderen en de Conseil Economique Wallon. Het zijn derhalve de organen die door de „streken” zelf werden tot stand gebracht die deze stroming hebben veroorzaakt en aan de nationale overheid het bewustzijn hebben bijgebracht van de nood aan streekbeleid en economische decentralisatie.

In een economische politiek staat men derhalve voor de keuze tussen een gecentraliseerde economische beleidsvoering en een gedecentraliseerde. In de eerste hypothese treedt slechts één beleidsorgaan op die de beslissingen neemt bv. de nationale overheid. In de tweede hypothese treden meerdere centra op die beslissingen nemen zonder dat de ene aan de andere enige verantwoording verschuldigd is. In het laatste geval is er geen hindernis dat deze verschillende centra met elkander overleg plegen en hun economische politiek coördineren in een groter geheel.

Vanzelfsprekend liggen tussen deze twee uitersten diverse andere mogelijkheden die wel eerder tot de gemengde systemen behoren die nu eenmaal in meer gecentraliseerde richting gaan en andermaal in meer gedecentraliseerde richting.

Het regeringsontwerp voorziet nu de oprichting van een Economische Raad voor Vlaanderen, een Economische Raad voor Wallonië en een Economische Raad voor Brabant. De Raad voor Wallonië en Vlaanderen worden uitgebouwd op de reeds bestaande.

Deze Raden dienen gezien te worden als de gesprekspartners van de centrale overheid op het vlak van de gewesten, hebben louter de bevoegdheid en geen beslissingsrecht, dat aan de nationale overheid voorbehouden blijft. Daaruit volgt dat het regeringsontwerp geen volkomen economische decentralisatie insluit. Evenmin kan men beweren dat het streek-economische beleid, indien de hervormingen tot stand komen, gecentraliseerd zal blijven. Het systeem komt dus eerder neer op bovengenoemd gemengd systeem.

Het is bovendien uiterst delicaat de graad van decentralisatie of centralisatie af te wegen op schriftelijke documenten en wetsontwerpen, maar kan soms beter gemeten worden aan de werkelijke levende realiteit.

De Gewestelijke Economische Raden zijn zeer representatief samengesteld. Zal de Regering het advies, dat op papier niet bindend heet, in werkelijkheid kunnen ontgaan? In de mate dat adviezen de nationale overheid zullen binden, zal ook het economisch beleid eerder in de decentraliserende richting evolueren. Ook mag niet onderschat worden dat de instellingen die voor erkenning in aanmerking komen reeds een bestaan kennen, sommige ervaringen hebben opgedaan, vertrouwd zijn met de streek en sinds lang hun inzichten en horizons hebben vastgelegd.

Evenwel dient aangestipt dat een Economische Raad voor Brabant met dezelfde bevoegdheden als de twee andere grote Raden volstrekt onaanvaardbaar voorkomt. Wil men de verhoudingen tussen de gemeenschappen verbeteren, ook via de economische decentralisatie, dan is het beter van meetaf nette situaties te scheppen: de arrondissementen Leuven, Halle-Vilvoorde en de randgemeenten behoren tot de geografische bevoegdheid van de Economische Raad voor Vlaanderen zoals het arrondissement Nijvel tot de geografische bevoegdheid behoort van de Conseil Economique Wallon. Een economisch bureau voor Brussel-Hoofdstad waarin de E.R.V. en de C.E.W. en vanzelfsprekend ook Brussel-Hoofdstad inspraak hebben, is zekerlijk niet van aard om de economische expansie van Brussel af te remmen.

Hoe zal aldus het „economisch gedecentraliseerde Vlaanderen” zijn economische expansie bevorderen en oriënteren?

Het is hier onmogelijk een opsomming te geven van de diverse initiatieven die dienaangaande in het belang van de Vlaamse economische expansie dienen genomen te worden. Het volstaat hier te wijzen op enkele manifeste en actuele vraagstukken.

1. Vlaanderen zal vooreerst zijn regionaal economisch beleid vastleggen en oriënteren op basis van criteria die beantwoorden aan de werkelijke specifieke behoeften. Deze criteria gelden niet voor Wallonië of voor Hoofdstad-Brussel daar de behoeften aldaar anders liggen. Zolang de nationale regionale wetgeving eenvormige criteria vooropstelt voor het gehele land, zullen zowel in het Noorden of in het Zuiden van het land spanningen ontstaan.

Regionaal economisch beleid heeft als objectief de ruimtelijke uitplitsing van de welvaart, d.w.z. aan alle gewesten gelijke kansen geven om deel te nemen aan de economische welvaart. Derhalve moeten de door de wet voorziene hulpverleningen gaan naar de ontwikkelingsgewesten vastgelegd volgens de in Vlaanderen objectieve aanvaardde criteria, de tegenwoordige en toekomstige arbeidsoverschotten en het regionaal inkomen. Terloops dient gezegd dat het inkomen en de welvaartsbeleving berekend op basis van de welvaartscoëfficiënten nog steeds lager is in Vlaanderen dan in Wallonië en dubbel zo laag als in Brussel-Hoofdstad.

Ook de toepassing in 1967 en 1968 van de wet van 14 juli 1966 was voor Vlaanderen bepaald ongunstig. Op een bedrag van 4 miljard 248 werd in Vlaanderen slechts 1 miljard 849 besteed tegen 2 miljard 399 in Wallonië of 44% voor Vlaanderen ten opzichte van 56% voor Wallonië.

2. Vlaanderen zal een economisch beleid uitstippelen voor bevordering van zijn economische groeipolen. In een moderne economie dient niet alleen de welvaartsbevordering van de ontwikkelingsgewesten gestimuleerd te worden, maar ook de expansieve groeikernen.

3. Vlaanderen dient voorts een daadwerkelijk beleid te voeren van aantrekking van buitenlandse investeringen, in die mate echter dat de expansie van eigen bedrijven, die in eerste instantie in aanmerking komen niet gehinderd wordt.

De evolutie van de buitenlandse investeringen in Vlaanderen kende in de periode 1959 tot 1966 een gunstig verloop.

Zonder te beweren dat de evolutie sinds 1966 bepaald slecht is, wordt toch een eerder ongunstige wending waargenomen. In 1966 beliep het aandeel van de Vlaamse provincies in het Rijkstotaal der nieuwe investeringen 67%. In 1967 bleef het aandeel ongeveer constant met 66% maar daalde in 1968 tot 49%. Voor de Waalse provincies was het aandeel in 1966 en 1967 telkens 16% van het Rijkstotaal maar steeg in 1968 tot 31%. Deze percentages dienen beoordeeld te worden in het licht van de bevolkingscijfers. Het aandeel van de Waalse provincies in 1968 groot 31% betekent 1.046 F. per inwoner en het aandeel van de Vlaamse provincies groot 49% betekent 1.066 F. per inwoner.

4. De Vlaamse beweging moet in haar economische objectieven een hiërarchie van waarden aanvaarden en derhalve vooreerst haar aandacht vestigen op deze zaken die van aard zijn de economische welvaart in Vlaanderen te bevorderen. (Brussel - havens.)

5. De pariteit der kredieten (bevolking, actieve bevolking, arbeidsbalansen — uitsluitend bevoegdheid Vlaams Minister voor Streekeconomie).

Besluit

Economisch machtig Vlaanderen = welvaart — culturele rijkdom — internationale waardering. Arm Vlaanderen van de XIX eeuw.

Uit de Gouwen

Antwerpen

3 febr. 1970: Prof. Dr. Leo Levy: De intern. monetaire hervorming en de rol van het goud.

10 febr. 1970: Aug. Cool: Een leven voor de vakbeweging.

14 febr. 1970: Vijfhonderdste ontmoeting en plechtige lustrumviering.

17 febr. 1970: Walter Kunnen: Een federalistisch alternatief.

24 febr. 1970: Em. Vansteenkiste: De depolitizing van het openbaar ambt in België.

3 maart 1970: Dr. O. Vanneste: De havenpolitiek van Zeebrugge.

10 maart 1970: Dr. Jo van Orshoven: Het leven van chimpansees, onze naaste verwanten.

Campinia Academica: in februari spreekt Dr. P. J. Carpentier, piloot en voorz. van de Antwerpse gouw over: Luchtvaartproblemen der provincie Antwerpen.

Limburg: 2 febr. 1970 spreekt Prof. P. J. de Schepper in het Begijnhof te Hasselt over verdovende en opwekkende middelen.

5 maart 1970 spreekt Dr. Marc Galle over „Nederlands en Brussel“.

West-Vlaanderen: Kortrijk: in februari spreekt Prof. Dr. W. Dumon over „Het gezin in de veranderende maatschappij“. Roeselaere: op 21 februari spreekt Lic. Quintens over „Kunst vandaag“.

Personalialia:

Ons ontvielen

Dr. med. Remi Maddens, schepen van Geluwe, 69 jaar, op 22 dec. 1969.

Dr. med. Emiel Depuydt, Oostende, 74 jaar, op 24 dec. 1969.

Er kwam nieuw leven bij

Greta en Rob Eykens (adm. Sekret. A.N.Z.): Gerd, op 20 dec. 1969.

Volkstevredenwoordiger en Mevrouw E. de Facq: Ben, op 19 dec. 1969.

Aanbevolen voor:

KREDIET

BELEGGINGEN

SPAAR- EN VOORZORGSSTELSEL

Private Spaarkas

Gesticht in 1917

H. Jasparlaan 113 - Brussel 6

N.V. CENTRALE HYPOTHEEK- EN VERZEKERINGSKAS

Voorzitter: E. F. BRIEVEN